

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. w Warszawie

sprawy L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 3 grudnia 2015 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 3 grudnia 2015 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu L. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2018 r.,

2. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03 grudnia 2015 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu L. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 03 grudnia 2015 r., znak: (...), k. 77, tom I a.r.).

L. S., w dniu 08 stycznia 2016 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w L., odwołanie od ww. decyzji z dnia 03 grudnia 2015 r. (znak: (...)). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z oceną jego stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podkreślił, że pomimo dostarczenia do ZUS wszelkiej niezbędnej dokumentacji medycznej, lekarze orzecznicy zignorowali jego zły stan zdrowia, który ma wpływ na jego codzienną egzystencję. Stwierdził, że zmiany anatomiczne, jakie zaszły w jego organizmie, na skutek przebytego udaru niedokrwiennego mózgu i urazu lewego barku, uniemożliwiają mu wykonywanie pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym. Ponadto są one również przyczyną jego kłopotów z koncentracją, pamięcią oraz powodują spowolnione reakcje na zaistniałe zdarzenia. Dodał, że dysponuje dokumentacją medyczną, obrazującą stan jego zdrowia, w tym badaniem (...) mózgu, które wykazało ogniska niedokrwienne z prawdopodobieństwem tętniaka i torbieli, które wywołują u niego częste i ostre napadowe zawroty głowy, które utrudniają mu samodzielne przemieszczanie się, w tym dotarcie do miejsca pracy. Nadmienił także, że ze względu na przebyty udar mózgu, migotanie przedsionków oraz przyjmowanie leku o nazwie X., planowana rehabilitacja nie rokuje poprawy w zakresie stanu jego zdrowia. Podniósł, że jego aktualny stan

zdrowia oraz konieczność dalszego leczenia powodują, że nie może on kontynuować dotychczas wykonywanej pracy zarobkowej. W konkluzji odwołania, ubezpieczony wniósł zatem o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 08 stycznia 2016 r. k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 25 stycznia 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 02 grudnia 2015 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Jednocześnie na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił staż pracy odwołującego w łącznym wymiarze 39 lat i 14 dni. Stwierdził także, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę, odwołujący udowodnił okres zatrudnienia w wymiarze 5 lat, 3 miesiące i 21 dni. Na tej podstawie, decyzją z dnia 03 grudnia 2015 r. (znak (...)), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 stycznia 2016 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. S., urodzony w dniu (...), posiada wykształcenie wyższe. W dniu 15 września 1976 r. ubezpieczony ukończył studia magisterskie na (...), uzyskując tytuł zawodowy inżyniera-chemika. W okresie od dnia 02 listopada 1976 r. do dnia 31 maja 1985 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w W., a następnie w okresie od dnia 03 czerwca 1985 r. do dnia 31 marca 1999 r. wykonywał pracę na rzecz Zakładów (...) S.A. z siedzibą w K.. W okresie od dnia 01 kwietnia 1999 r. do dnia 02 grudnia 1999 r. odwołujący pobierał zasiłek chorobowy, wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, natomiast w okresach od dnia 14 stycznia 2000 r. do dnia 02 sierpnia 2000 r. oraz od dnia 12 stycznia 2006 r. do dnia 17 stycznia 2007 r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy, jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku. Jednocześnie w 2000 r. odwołujący świadczył pracę na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W., a w latach 2004-2005 był zatrudniony w Spółdzielni (...) z siedzibą w W.. W tym okresie czasu, tj. w latach 2000-2005, odwołujący prowadził także własną, zarejestrowaną działalność gospodarczą, której przedmiotem było przede wszystkim świadczenie usług z zakresu kierowania i zarządzania przedsiębiorstwami. W okresie od dnia 26 marca 2010 r. do dnia 30 września 2012 r. odwołujący pobierał z Ośrodka Pomocy (...) z siedzibą w L. świadczenie pielęgnacyjne w związku z opieką nad A. S.. Następnie w okresie od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Zakładach (...) z siedzibą w Z., gdzie ostatnio zajmował stanowisko kierownika zaopatrzenia. Od dnia 01 maja 2015 r. odwołujący przebywa na zwolnieniu lekarskim. Ogólny staż pracy L. S. wynosi 39 lat i 14 dni (zaświadczenie z dnia 09 września 2015 r. k. 19-20, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 04 września 2000 r. k. 23-24, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 25-26, zaświadczenie z dnia 07 września 2015 r. k. 27-28, zaświadczenie z dnia 08 września 2015 r. k. 29-30, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 31-32, tom I a.r.).

W dniu 23 września 2015 r. L. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. Inspektoracie w L. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył informację, dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 23 września 2015 r. wraz z załącznikiem k. 1-16, tom I a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 26 października 2015 r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na podstawie ww. orzeczenia wydał w dniu 16 listopada 2015 r. decyzję (znak: (...)), którą odmówił L. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Po wydaniu decyzji z dnia 16 listopada 2015 r., odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 02 grudnia 2015 r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS i uznała, że ubezpieczony jest osobą zdolną do pracy. Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 03 grudnia 2015 r. decyzję (znak: (...)) mocą, której odmówił ubezpieczonemu L. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, że odwołujący nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie jest osobą niezdolną do pracy

(orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26 października 2015 r. k. 39-40, decyzja ZUS z dnia 16 listopada 2015r., k. 73-74, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 02 grudnia 2015 r., decyzja z dnia 03 grudnia 2015 r., znak: (...), k. 77, tom I a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, L. S. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 08 stycznia 2016 r. k. 2-3 a.s.).

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty neurologa, celem ustalenia, czy odwołujący utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy też nie, zaś w razie ustalenia niezdolności do pracy, czy jest to niezdolność częściowa, czy całkowita, czy ma charakter trwały, czy okresowy, ze szczególnym wskazaniem daty początkowej tej niezdolności. Następnie postanowieniem z dnia 03 marca 2016 r., Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i kardiologii na okoliczności, jak w postanowieniu z dnia 11 lutego 2016 r. (postanowienie z dnia 11 lutego 2016 r., k. 7, postanowienie z dnia 03 marca 2016 r. k. 14 a.s.).

W opinii z dnia 30 marca 2016 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. rozpoznał u odwołującego otyłość brzuszna i dyskopatię kręgosłupa. Biegły zaznaczył, że wykonane u odwołującego badanie MR kręgosłupa szyjnego z dnia 23 lipca 2015 r. wykazało cechy niestabilności C3-C4 z wypuklinami na poziomach od C3 do C7, z uogólnionymi zmianami zwyrodnieniowo-wytwórczymi krawędziowymi i z osteofitami, bez konfliktu korzeniowego, jak również bez zmian ogniskowych w obrębie rdzenia kręgowego. Z kolei badanie MR kręgosłupa lędźwiowego z czerwca 2014 r. wykazało lewoboczne wygięcie z zachowaną lordozą, prawidłową wysokość trzonów, zmiany zwyrodnieniowe blaszek granicznych oraz widoczne zmiany blaszek granicznych o typie guzków S., widoczne uwypuklenia i wypukliny, na poziomie L4-L5 możliwe modelowanie korzeni L5 oraz prawidłowy rdzeń kręgowy. Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji, zebranego wywiadu oraz przeprowadzonego badania, biegły nie stwierdził u odwołującego niezdolności do pracy z przyczyn ortopedycznych w zakresie zarówno częściowej, jak i całkowitej niezdolności do pracy. Podkreślił, że wprawdzie wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale stopień ich nasilenia sam w sobie nie uzasadnia niezdolności do pracy. Jednocześnie przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia dysfunkcji w stopniu, który powodowałby niezdolność do pracy. Biegły nadmienił, że ruchy kręgosłupa są wykonywane w zakresie zbliżonym do prawidłowego. Nie stwierdził przy tym obiektywnych objawów zespołu bólowego wskazując, że w zakresie kończyn nie występuje dysfunkcja, a ruchy w stawach i siła mięśniowa są prawidłowe. Dodał także, że ociążalność fizyczna nie wynika z przyczyn ortopedycznych, ale ze znacznej nadwagi. Na tej podstawie biegły uznał, że odwołujący jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami i umiejętnościami, a tym bardziej do pracy umysłowej (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. z dnia 30 marca 2016 r. k. 22-24 a.s.).

W opinii z dnia 07 kwietnia 2016 r. biegła sądowa z zakresu neurologii J. B. rozpoznała u odwołującego stan po udarze niedokrwiennym prawej półkuli mózgu z zespołem lewostronnym imóźdzkowym. W badaniu neurologicznym biegła stwierdziła nadwagę, spowolnienie psychoruchowe, niewyraźną mowę o cechach dyzartrii, niedoczulicę lewostronną, niewielki niedowład lewostronny większy w zakresie kg, napięcie po lewej wzmożone, objaw B. dodatni po lewej oraz próbę R. wybitnie dodatnią. Biegła zaznaczyła także, że odwołujący cierpi na nadciśnienie tętnicze, nadkomorowe zaburzenia rytmu serca, hipercholesterolemię oraz dyskopatię lędźwiową. Stwierdziła, że przeprowadzone u niego badanie dopplerowskie tętnic dogłowych wykazało zwężenie lewej tętnicy szyjnej 50-55%, napadowe migotanie przedsionków oraz bezdech senny leczony (...). Z kolei badanie (...) wykonane w 2015 r. wykazało aplazję początkowego odcinka A1 tętnicy przedniej mózgu, korowo-podkorowy obszar małacji w prawej okolicy ciemieniowo-skroniowej oraz układ komorowy bez zmian. Na tej podstawie biegła uznała, że wnioskodawca jest obecnie nadal częściowo niezdolny do wykonywania pracy zarobkowej na okres od dnia 01 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2018 r. (opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. B. z dnia 07 kwietnia 2016 r. k. 29 a.s.).

W opinii z dnia 15 maja 2016 r. biegły sądowy z zakresu kardiologii dr n. med. K. K. rozpoznał u odwołującego napadowe migotanie przedsionków, nadciśnienie tętnicze, miażdżycę tętnic wieńcowych – początkowe

stadium, zaburzenia gospodarki lipidowej, otyłość, stan po udarze niedokrwiennym prawej półkuli mózgu, chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa oraz obturacyjny bezdech senny leczony (...). Biegły zaznaczył, że nadciśnienie tętnicze u odwołującego jest dobrze kontrolowane. Miażdżyca tętnic wieńcowych nie powoduje istotnych zaburzeń tętnic wieńcowych. Napadowe migotanie przedsionków jest w niewielkim stopniu odczuwane przez odwołującego (nie potrafi on jednoznacznie wskazywać początków i końców arytmii), charakteryzuje się ono dobrą kontrolą częstości komór (w okresie napadów). Brak jest ponadto cech przedmiotowych niewydolności serca ani cech istotnego strukturalnego uszkodzenia serca. Biegły stwierdził, że biorąc pod uwagę stopień zaawansowania schorzeń kardiologicznych odwołującego, ich wpływ (niewielki) na jego sprawność oraz kwalifikacje do pracy umysłowej, brak jest podstaw, aby orzec niezdolność do pracy, choćby częściową z przyczyn kardiologicznych (opinia biegłego sądowego z zakresu kardiologii dr n. med. K. K. z dnia 15 maja 2016 r. k. 42-47 a.s.).

Do powyższych opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. Jednocześnie na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe (protokół rozprawy z dnia 13 lipca 2013 r. k. 67-69 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, co do ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń stanu faktycznego także na podstawie opinii biegłych sądowych: z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. (k. 22-24 a.s.), z zakresu neurologii J. B. (k. 29 a.s.) oraz z zakresu kardiologii dr n. med. K. K. (k. 42-47 a.s.). Opinie są rzetelne, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań ubezpieczonego, a wydający je biegli są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Z tego względu ich opinie nie budzą wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie określenia stanu zdrowia ubezpieczonego L. S.. W związku z powyższym, w sytuacji kiedy biegli uwzględnili dostępną dokumentację medyczną oraz wzięli pod uwagę wyniki badania przedmiotowego, jakie sami przeprowadzili, a ubezpieczony nie podjął merytorycznej polemiki ze stanowiskiem biegłych, nie było podstaw, aby opinie biegłych dyskwalifikować. Zdaniem Sądu są one wyczerpujące, a zatem brak jest przesłanek do ich negowania.

W rozpoznawanej sprawie, Sąd Okręgowy wydając rozstrzygnięcie oparł się na najbardziej miarodajnej w jego ocenie opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii J. B. (k. 29 a.s.), uznając że jest to biegła z dziedziny adekwatnej do schorzeń, które aktualnie czynią ubezpieczonego niezdolnym do pracy zarobkowej. Sąd uwzględnił ww. opinię, gdyż jest ona logiczna, spójna i konsekwentna, nadto wydająca ją biegła dysponuje odpowiednią wiedzą i doświadczeniem zawodowym w zakresie niezbędnym do jej wydania. Wiarygodność tej opinii nie budzi wątpliwości także pod względem logiki i zasad doświadczenia życiowego, wskazać bowiem należy, że orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy nie wymaga stwierdzenia, że osoba ubezpieczona nie może pracować w jakimkolwiek zawodzie, a jedynie przesądzenia, że nie może ze względu na stan zdrowia, pracować w zawodzie (na stanowisku pracy) zgodnym z jej kwalifikacjami. W tym miejscu wskazać należy, że ubezpieczony jest z zawodu inżynierem-chemikiem, natomiast przez większy okres swojej aktywności zawodowej wykonywał pracę na stanowiskach kierowniczych (zastępca kierownika działu zakupów i logistyki, zarządca zakładów, kierownik działu zaopatrzenia), tj. pracę o charakterze umysłowym, która polegała głównie na koordynowaniu działań związanych z funkcjonowaniem danego przedsiębiorstwa w dziedzinie gospodarki magazynowej. Praca ta wymaga podejmowania szybkich decyzji w zakresie działań zmierzających do minimalizowania ryzyka strat i niezgodności w czasie magazynowania i transportu określonego rodzaju produktów, jak również polega na ustalaniu budżetu działu oraz kontrolowaniu wydatków i właściwym potwierdzaniu wykorzystania środków finansowych, co jest związane z zachowaniem pełnej sprawności umysłowej przez osobę wykonującą ww. czynności. Z kolei silne bóle i zawroty głowy, będące konsekwencją przebytego udaru niedokrwiennego prawej półkuli mózgu, niewątpliwie uniemożliwiają systematyczny wysiłek umysłowy. Aktualnie zatem, z uwagi na występowanie schorzeń natury neurologicznej, ubezpieczony nie może wykonywać pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Należy przy tym zaznaczyć, że odwołujący, po przebytych udarach mózgu i odbytej rekonwalescencji, podjął wysiłek związany z kontynuacją zatrudnienia na dotychczas zajmowanym

stanowisku pracy, jednak niestabilny stan zdrowia nie pozwolił mu na powrót do aktywności zawodowej. Obecny stan zdrowia ubezpieczonego nie pozwala mu zatem na wykonywanie pracy, zgodnej z jego kwalifikacjami zawodowymi, której to okoliczności nie kwestionował zresztą sam organ rentowy na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. Opinia wydana przez biegłą sądową z zakresu neurologii wskazała zatem, że istnieją przesłanki uzasadniające uznanie ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy, co tym samym podważyło opinię Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 02 grudnia 2015 r. oraz wydaną na jej podstawie decyzję organu rentowego z dnia 03 grudnia 2015 r., odmawiającą przyznania skarżącemu dochodzonego przez niego świadczenia, od której odwołanie stanowi przedmiot niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 03 grudnia 2015 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U z 2015r. poz. 748 z późn. zm.) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

Przepis art. 12 powołanej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00 i z dnia 07 września 1979r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił opinię wydaną przez biegłą sądową z zakresu neurologii J. B. i uznał ją za wyczerpującą, bo poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. W przypadku ubezpieczonego to właśnie schorzenia natury neurologicznej mają decydujące znaczenie dla oceny jego zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Wnioski zawarte w opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii nie nasuwają wątpliwości, co do ich trafności, a zatem brak było podstaw do

jej kwestionowania. Wskazana biegła jest doświadczonym specjalistą z wymienionej dziedziny medycyny, która odpowiada głównym schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydała po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami z leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu rzeczowo uzasadniła swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami oraz pracy ostatnio wykonywanej. Z treści opinii wynika jednoznacznie, że stwierdzone schorzenia natury neurologicznej w postaci zawrotów głowy i zaburzeń równowagi powodują u ubezpieczonego niezdolność do wykonywania pracy, wymagającej wysiłku umysłowego. Wobec powyższego aktualnie ubezpieczony nie ma możliwości podjęcia pracy, którą dotychczas wykonywał, jak również innej pracy umysłowej, która polegałaby na wykonywaniu analogicznych czynności. Z tego też względu powyższe schorzenia czynią ubezpieczonego częściowo niezdolnym do pracy.

Podsumowując, zdaniem Sądu ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Nadto spełniła również przesłanki wynikające z art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy emerytalnej. Niezdolność do pracy, która zdaniem biegłej datuje się od kwietnia 2016 r. powstała przed upływem 18 miesięcy od zakończenia zatrudnienia w (...) Zakładach (...) z siedzibą w Z., który to okres, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej, jest okresem składkowym, wymienionym w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy. Nadto ubezpieczony, w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o rentę udowodnił staż pracy w wysokości 5 lat, 3 miesięcy i 21 dni, co potwierdza dokumentacja zgromadzona przez organ rentowy i stanowisko organu rentowego wyrażone w odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 stycznia 2016 r. (k. 4 a.s.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 03 grudnia 2015 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał odwołującemu L. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2018 r., zgodnie z opinią biegłej sądowej z zakresu neurologii J. B. z dnia 07 kwietnia 2016 r., o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

Jednocześnie w pkt. 2 wyroku, Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia, w oparciu o treść art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalenie, że odwołujący spełnił warunki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało bowiem przeprowadzenia sądowego postępowania dowodowego, w tym dopuszczenia dowodu z opinii biegłych sądowych. Zgodnie z art. 118 ust. 1a ww. ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Działając zaś na podstawie powołanego przepisu, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, powodującej opóźnienie w wypłacie świadczenia, mając na uwadze fakt, że dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do stanu zdrowia ubezpieczonego oraz momentu powstania u niego niezdolności do pracy, mającej wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).

(...)